
– Хало, добар дан. Јел' Ви продајете кичме?

– Аха.

– Јел' имате... У ствари, не знам како то иде.

Јел' се то гледа по висини?

– По нечем другом. Дакле, да видимо. Запослени сте?

– Јесам.

– Ожењен?

– Јесам.

– Деца?

– Двоје.

– Старост?

– 50.

– Колико сте спремни да издвојите?

– Па... не знам. Шта нудите?

– За Вас имамо металне, камене, свилене (али, нису кинеске) и половне. Мада, ових свилених нема већ дуже време. Како стигну, тако се разграбе. Постоје чак и листе чекања. Ево, ако се одлучите за такву, стићи ћете на ред за једно седам месеци.

– А, колико коштају, рецимо, камене?

– Изопштење из друштва, два месеца интензивно, а четири године готово свакодневно повлачење по друштвеним мрежама, готово сигуран губитак радног места, почев од четрдесете, па до краја живота на лековима за притисак и простату, ћелавост, горушица, друштвени притисак на супругу, ућуткивање уз обавезно исмејавање и понижење, где ће Ваш лични нападач напредовати у каријери, распродавање имовине зарад судских трошкова и исељење у иностранство због рада на грађевини. Тамо – спавање по хостелима, неретко са стеницама у душеку, дељење собе са грађанима јужних суседа, неизвесна надница, два obroка дневно, бежање при крају трећег месеца да се не добије даља забрана уласка. Даље, Вашој жени се смеше скандинавске маторе задњице за прање, такође, бежање и распад породице!

– Ау!

– Увек можете по повољној цени, тако да кажем, да купити половне! А, само да знате, докле год Ви размишљате, спуштаћете се на листи чекања. Ево, већ ми звони друга линија! Довиђења.

– Хало. Дobar дан, јуче смо разговарали. Молим вас, реците ми...

– У вези са кичмом или кредитом?

- К, кредитом, овај кичмом.
- И? Шта сте одлучили?
- Размишљао сам о оним, половним.
- Нема, све су на сервису!
- Кичме?
- Има само металних и камених.
- Камену не бих.
- Немојте да се љутите, али мислим да Ви себи не можете да приуштите металну.
- Зашто, откуд знате?
- Разлика у цени у односу на камену је велика.
- Колика?
- Поред свега, јелте, што вам иде уз камену, металном добијате и батине, неретко, усред бела дана, сигуран отказ, глад, издају Вас и стари и млади, испољавате агресију према најближима...
- Добро, добро, доста сам чуо.
- Него, господине, ја бих Вас пријатељски саветовао да се манете ћорава посла и заборавите овај број.
- Само још да Вас питам, јел' могу бар на сервис? Толико, ваљда, могу?
- Сервис? Е, мој господине. Кичмама које су тамо, нема спаса.
- Па, што их онда сервисирате?
- Не сервисирамо! Ко каже да их сервисирамо? Само их накратко складиштимо, па враћамо онима који хоће сами да их баце. Те кичме су толике

пукле да их ни свемир не би препознао. Њихови, некада поносни, власници су их толико потрошили да сад моле за свилену, само да би могли да ходају. Ништа више!

– Молим?

– Само да их ноге некако држе до пензије, или док не добију оно што им тренутно треба, ништа више не траже.

– А шта радите са осталим, мислим, са оним по које нико не дође?

– Дамо их снажнима да се играју.